

Na toto rozhodnutí je podána stížnost, ve které se vytýká nař. rozhodnutí vadnost a nezákonnost.

Nss dříve, než mohl přistoupiti ke zkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí s hlediska jednotlivých námitek stížnosti, musil si ujasnit obsah rozhodnutí, jež je stížností bráno v odpor.

Jak je patrné z obsahu trestního nálezu úřadu I. stolice, byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zákona z 16. ledna 1895 č. 26 ř. z., a to proto, že vyprodal zboží koupené z konkursní podstaty, aniž měl k tomuto výprodeji povolení. Také žal. úřad klade st-li za vinu předem přestupek uvedeného zákona o výprodejích a spatřuje jej v tom, že st-l vyprodal zboží koupené z konkursní podstaty, aniž měl k tomuto výprodeji povolení. To je zřejmo z toho, že zamítá st-lovo odvolání z trestního nálezu I. stolice s poukazem na to, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu úřadem I. stolice je prokázána. Než žal. úřad nepřestává jen na tom, co vyslovil úřad I. stolice, nýbrž v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že st-l ohlašoval veřejným způsobem výprodej zboží uloženého v obchodní místnosti, jež mělo býti urychleným způsobem zcizeno, a že neopověděl provozování obchodní živnosti u okr. úřadu v Klatovech, takže se dopustil přestupku neoprávněného provozování živnosti ve smyslu §§ 11 a 132 a) živn. řádu. Toto odůvodnění nař. rozhodnutí je ve zřejmém rozporu s enunciatem, kterým — jak bylo uvedeno — byl trestní nález úřadu I. stolice potvrzen. Kdežto totiž tento trestní nález je po právní stránce založen na § 1 zákona č. 26/1895 ř. z. o výprodejích a po skutkové stránce na zjištění, že st-l vyprodal zboží koupené z konkursní podstaty, aniž měl k tomuto výprodeji povolení, klade žal. úřad svému rozhodnutí za základ nejen citovaný zákon o výprodejích, nýbrž i §§ 11 a 132 a) živn. řádu, a nejen skutkové zjištění, že st-l ohlašoval veřejným způsobem výprodej zboží uloženého v obchodní místnosti, jež mělo býti urychleným způsobem zcizeno, ale také zjištění, že neopověděl provozování obchodní živnosti. Podle toho není z výroku žal. úřadu jasně a jednoznačně patrné, kterou skutkovou podstatu klade svému rozhodnutí za základ a které právní normě tuto skutkovou podstatu podřadil. Tato nejasnost brání však nss, aby nař. rozhodnutí spolehlivě přezkoumal co do jeho zákonitosti. Jde proto o podstatnou vadu, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zákona o ss, aniž za této procesní situace bylo možno zabývat se stížností, pokud vytýká, že žal. úřad neuvedl v nař. rozhodnutí konkrétních skutečností, z nichž dospěl k závěru, že st-l veřejně ohlašoval výprodej za účelem urychleného prodeje zboží.

Č. 12.475.

Živnostenské právo: * Paragrafem 19 zákona č. 44/1933 Sb. nebylo zakázáno převést existující již živnost bankovní a směnářskou mezi živými na osobu jinou (§ 56 živn. řádu).

(Nález z 2. září 1936 č. 14.296/36.)

V ě c: Václav S. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 16. listopadu 1933 o zřízení peněžního podniku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem magistrátu hlav. města Prahy z 21. dubna 1933 nebyla vzata na vědomí opověď st-le ze 17. března 1933, že bude v Praze II., na Příkopě 20, provozovati živnost bankovního a bursovniho komisionářství, a další provozování této živnosti bylo zakázáno. V důvodech se uvádí, že opověď nebyla vzata na vědomí na základě § 13 živn. řádu a § 19 zákona z 2. března 1933 č. 44 Sb., kterým bylo výslovně zakázáno do 31. prosince 1934 zříditi nový peněžní ústav nebo nový peněžní podnik nebo počítí s provozováním živnosti bankovní a směnářenské po dni vyhlášení tohoto zákona, t. j. po 7. březnu 1933.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému výměru a potvrdiv jej z jeho důvodů, poznamenal k vývodům odvolání toto: Námitka, že jde o pouhé převzetí závodu Evžena L. usku-tečněně před účinností zákona z 2. března 1933 č. 44 Sb., je nepřipadná, protože živnostenské oprávnění plynoucí z opovědi je povahy ryze osobní a nelze je ani v celku ani po částech převést na jiného. Ostatně st-l sám provozování podniku zmíněného samostatně opověděl, a to po 7. březnu 1933. Zákaz vyslovený citovaným zákonem vztahuje se i na živnost opovězenou st-lem, poněvadž jde o provozování obchodů bankovních a zmíněný zákon nerozeznává, zdali jde o obchody provozované na vlastní účet nebo na účet cizí.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Na sporu jest otázka, zda předpis § 19 zákona č. 44/1933 Sb., podle něhož mimo jiné je zakázáno do 31. prosince 1934, (resp. podle vlád. nař. č. 261/1934 Sb. do 31. prosince 1936) zříditi nový peněžní podnik, pokud se týká počítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské, vztahuje se i na převod takového podniku, resp. takové živnosti v době vydání citovaného zákona již existující na osobu jinou, či týká-li se předpis ten jen případů, kde má povstati peněžní, bankovní nebo směnářský závod zcela nový, jehož dosud tu nebylo. Řešení této otázky závisí od toho, zda zákaz, »zříditi nový peněžní podnik«, resp. »počítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské« znamená zákaz nabytí dotčeného živnostenského oprávnění k provozování závodů takových vůbec, či jen zákaz nabytí oprávnění k otevření závodu nového.

Text zákona v tomto směru není úplně jasný. Slova »z ř í z e n í n o- v é h o peněžního podniku« nasvědčují ovšem dosti zřetelně tomu, že zákon měl zde na mysli peněžní podnik ve smyslu objektivním, t. j. určitý hospodářský objekt zařízený na provozování peněžních obchodů, který se teprve z ř í z u j e, neboť tam, kde takový objekt již existuje, nelze při pouhém převodu jeho na osobu jinou mluvíti o z ř í z e n í n o- v é h o peněžního podniku. Naproti tomu zákaz »započítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské« mohl by sice sám o sobě býti vykládán tak, že jím mělo býti vůbec zamezeno, aby nějaký n o v ý s u b j e k t s provozem této živnosti započal, než ani zde není vyloučeno, že »započítí« s provozem takové živnosti míněno je prvé uvedení

závodu takového v život a nikoliv pokračování v provozu započatém osobou jinou. Pro tento druhý výklad mluví ten fakt, že zákon klade vedle sebe zřízení nového peněžního podniku a započítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské, z čehož možno souditi, že i v tomto případě má na zřeteli živnost bankovní a směnářskou jako hospodářský objekt a že zakazuje jen zřízení nového takového podniku.

Správnost tohoto výkladu potvrzují i materiálie k cit. zákonu. Podle důvodové zprávy vydané k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk posl. sněm. N. S. R. Č. č. 2154) byl uvedeným předpisem sledován ten účel, »aby nynější již nepříznivý stav nebyl zakládáním nových peněžních závodů a poboček dále zhoršován«, a proto se vyslovuje časově omezený »zákaz zřizování dalších peněžních ústavů a bankéřských podniků.« Tento v důvodové zprávě vyjádřený účel zákona mluví pro výklad zastávaný stížností, totiž, že zákaz vyslovený v cit. zákonném ustanovení možno aplikovati pouze na případy, kdy má vstoupiti v život peněžní, bankovní neb směnářský závod, který dosud neexistoval.

Podotýká se, že ze stejného náhledu vychází také pozdější vládní nař. z 22. prosince 1934 č. 261 Sb., vydané na základě zmocnění zákonem č. 109/1934 Sb., neboť toto nařízení mění, resp. doplňuje § 19 zákona č. 44/1933 Sb. v tom směru, že v čl. I. sub lit. b) zakazuje počítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské nebo takovou živnost převodem mezi živými nabytí dále provozovati (§ 56 živn. řádu a § 72 živn. zákona); při tom pak v čl. II. ustanovuje cit. vládní nař., že tato druhá eventualita — totiž zákaz dalšího provozování živnosti bankovní a směnářské nabyté převodem mezi živými — má platiti teprve od účinnosti tohoto nařízení, má tedy i toto nařízení za to, že ustanovení zakazující převod bankovní a směnářské živnosti před tím v platnosti nebylo, a že ve slovech v § 19 zákona č. 44/1933 Sb. »započítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské« nebyl zahrnut též zákaz živnost takovou mezi živými nabytí dále provozovati.

Z těchto důvodů musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno pro nezákonnost.

Č. 12.476.

Živnostenské právo: I. Osoba, jež uzavřela společenskou smlouvu s oprávněným živnostníkem, nemůže již na základě této smlouvy a na základě oprávnění svého společníka konati živnostenské práce, na něž společníkovo oprávnění zní. — II. V řádném řízení, zavedeném na základě odporu podaného proti trestnímu nařízení podle § 245 živn. zákona č. 259/1924 Sb., může býti straně uložen těžší trest, než jí byl vyměřen trestním nařízením.

(Nález z 2. září 1936 č. 14.467/36.)